

нята, но бѣда по-голѣма, — и двѣ прѣдни крачка му израсли!...

А ето насрѣща му плува, шири се — чичо Асъ. Като видѣ Вилъ-Вила, усмихна се и му заговори:

— Е, какъ си, рибко, съ жабешки крака?...

— Не, — разсърди се Вилъ-Вилъ, — така е по-удобно... Роба и съ опашка и съ крака!...

— А дѣ ти е опашката? — засмѣ се чичо Асъ.

Вилъ-Вилъ се огледа, а отъ опашката ни слѣда не останала...

Поиска той да се защити, отвори уста да каже „моля“, а то излѣзе:

— Ква-ква!...

— Ехъ, ехъ, — засмѣ се чичо Асъ, — каквито майкитѣ, такива — дѣцата!...

Огнянчо.

